

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
והתעמקות בענייני
פרשת יתרו
תשפ"א

www.rachlin.org.il

**להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.**

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת יתרו תשפ"א - בירור עמוק על איסור עבודה זרה

– והוא שְׁמַח! היפך הקנאה. הוא שְׁמַח והוא
בא להתגייר בגלל זה.

פלא פלאים! תראו מה זה 'תורת הגלגולים'.
ובטח אם נתעמק, יש בזה עוד הרבה-הרבה
תיקונים שאפשר לראות.

גם הוא נתן את העצה למנות "שרי אלפים",
"שרי מאות", כי הוא דאג למשה רבנו ולעם
ישראל, שלא 'יתמוטט', כמו שאומרים היום.
היפך ממה שהיה בגלגול הקודם – שהוא קינא
בו ורצח אותו. פלא פלאים!

יש מצוה לאהוב את הַגֵּר. אנחנו רואים לאיזה
יחס זכה שכשהוא בא לקראת משה במדבר –
משה יצא לקראתו כי חייבים בכיבוד החותן,
וגם אהרן יצא ומרים יצאה וכל הזקנים יצאו,
וכל עם ישראל יצא, וגם כתוב: "שכינה יצאה
לקבל את פניו". תראו לאיזה כבוד הוא זכה!

והעצה שהוא נתן, הוא אמר למשה רבנו
שיתיעץ עם הקדוש ברוך האם לקיים את זה.
הוא התייעץ, והי' יתברך אמר: 'כן, לעשות מה
שאמר יתרו'. הרבה חכמה יש, חכמה, בינה
ודעת, בעצה הזו שהוא נתן. זה בקשר ליתרו.

ערב טוב, חיים טובים! שבוע טוב!

"שלום לרחוק ולקרוב" – יתרו זכה שיש לו
פרשה על שמו! והוא היה כומר לעבודה זרה,
היה כומר לעבודה זרה והוא עבד את כל
העבודות זרות שבעולם. זאת אומרת, היה
הכיחכי רחוק.

על פי הקבלה, הוא היטובי שבקין. הי'רעי
שבקין, זה קורח. ולכן פה בפרשה, אנחנו
רואים את כל התיקונים שהוא עושה בהיותו
היטובי שבקין: הוא היה יועצו של פרעה, אחד
מהיועצים. כשהוא ראה שפרעה התחיל
להתעלל בעם ישראל, הוא פרש והלך למדין.
הרי ידוע שקין רצח את הבל בגלל תאומה
יתרה שהיתה להבל – שהבל, היתה לו עוד
תאומה, זאת אומרת בגלל אשה. ועכשיו יתרו
נותן את בתו צפורה למשה רבנו. משה רבנו
הוא גלגול של הבל, אז הוא מתקן.

והוא קינא בהבל אחיו כי הי' "שְׁעָה" למנחתו
ולמנחה של קין הוא "לא שְׁעָה". ופה יתרו
שומע את כל הנסים והנפלאות שנעשו לעם
ישראל ולמשה רבנו ואת גדולתו של משה רבנו

אז איך אנחנו נאמין שהוא קיים? אנחנו לא רואים אותו.

ויש עניין של השתלשלות בהנהגתו יתברך: השתלשלות העולמות, וגם השתלשלות ההנהגה שלו בעצמו. בה' יתברך אין לנו תפיסה והשגה כלל. אנחנו לא יכולים לתפוס בשכל מי זה ה' יתברך. אנחנו יודעים שהוא בורא עולם, הוא כל יכול, אין עוד מלבדו, וכל מה שהוא מגלה לנו בתורה – גם בפשט וגם בסוד, בעיקר בסוד – אז אנחנו יודעים יותר: שהוא ברא עשר ספירות, ודרך הספירות האלה הוא מוריד את השפע, הוא מנהיג את העולמות, יש עולם 'התהוה' ויש עולם התיקון, עולם התיקון – ארבע עולמות: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. אנחנו פה בתוך העולם הגשמי, שזה העולם הכי גשמי שיש, אין יותר גשמי ממנו, זה ה'סוף'.

ודווקא ה' יתברך "התאוה להיות לו דירה בתחתונים", זאת אומרת הוא רוצה להתגלות בעולם הזה. איך הוא יתגלה בעולם הזה? הוא מתגלה על ידי השראת השכינה.

מה זה 'השראת השכינה'? מי יודע להגדיר מה זה 'השראת השכינה'? יש את השכינה, שהיא דווקא נקבה – השכינה 'הקדושה', לא השכינה 'הקדושה', כן? לשון נקבה. והיא גם כל הנבראים, היא נחשבת אמא של כל הנבראים. זו ה'ה"א האחרונה של שם ההוי"ה: י-ה-ו-ה, זו השכינה.

המקום להשרות את השכינה באופן מתוקן, זה בהר הבית ובקודש הקודשים. בזמן שהיינו במדבר, ספר שמות – אז היא היתה באוהל מועד, ובמשכן היו רואים שיוורד ענן. וגם במתן תורה שמעו וראו את הקולות.

מעל השכינה יש את 'זעיר אנפין', הזי"ו של שם ההוי"ה. אחר כך יש את 'אמא עלאה', אני עושה את זה בצמצום וקיצור: 'אמא עלאה', שזו ה'ה"א הראשונה של שם ההוי"ה. ואחר כך יש את 'אבא עלאה', שהוא היו"ד. וקוצו של יו"ד – זה ה'כתר', שכולל את 'אריך' ו'עתיק'. אלה מה שנקרא ה'פרצופים'. הכל אני אומר בקיצור ובצמצום, לא להכביד.

השכינה הקדושה זה קצה התגלותו של ה' יתברך, בעולם הזה זו ההתגלות שיכולה

יש גם בפרשה הזו את מתן תורה ועשרת הדיברות והעבירה החמורה ביותר שמופיעה גם בעשרת הדיברות: אזהרה על עבודה זרה, ש"לא יהיה לך אֱלֹהִים אחרים על פני". ובזה רצינו להתעסק – מה הדבר הזה?

כתוב שה' יתברך "אֵל קָנָא", מה זה "אֵל קנא"? שהוא מקנא למי שעובד עבודה זרה והוא מעניש אותו. הוא לא מוותר על זה בשום אופן. אומרים חכמינו: הטומאה הכי גדולה – זו עבודה זרה. וכל ילד יודע שעבודה זרה ואלוהים אחרים זה כלום, סתם פסלים. מה כל כך חמור העניין?

ברור שהעניין חמור – בגלל שה' יתברך ברא את העולם כי רצה להיטיב לנבראים, וההטבה הכי גדולה לנבראים – זה שהם יכירו את הבורא יתברך במה שנברא יכול להכיר את הבורא: להכיר את הנהגתו, להכיר את כל האוצרות של העונג שהוא יתן לצדיקים לעתיד לבוא. ואם בן אדם במקום לעבוד את ה', עובד עץ ואבן או את גרמי השמים – אז מתפספס פה כל התיקון של האדם, וכל מטרת הבריאה מתפספסת.

מה הבעיה העיקרית? הבעיה העיקרית היא שהבורא יתברך, אין לו גוף ואין לו דמות הגוף, ואנחנו פה בעולם גשמי. מי שבעולם הזה חייב שיהיה לו גוף. הגוף זה לא הבן אדם, הגוף זה הלבוש. עובדה שבן אדם גוזז צפורניים, מספר את השיער שלו, פעם רזה, פעם משמין, מזדקן. אז הגוף זה רק הלבוש לנשמה, לנרנח"י של הבן אדם, אבל כדי להיות בעולם הזה, לעבוד את ה' בעולם הגשמי צריך גוף. ברגע שהגוף מתקלקל – הבן אדם מסתלק מפה, שזה נקרא שהוא 'מת'. הנשמה עוברת לעולם העליון והגוף הולך לאדמה, כי הגוף זה משהו גשמי ששייך לעולם הזה.

אז אנחנו בתוך העולם הזה נצטוונו לקיים תורה ומצוות. "בְּמַתִּים חֶפְשִׁי" – זאת אומרת, אחרי מאה ועשרים, כשבן אדם נפטר, אין לו מה לקיים שם תורה ומצוות. התורה ומצוות הם כאן, ולכן זה קשור לעולם הגשמי, ולכן המצוות הם גם גשמיות. והתגלותו של ה' יתברך בעולם הגשמי היא דבר לא פשוט, כי כמו שאמרנו, אין לו גוף, אין לו דמות הגוף,

קודשא בריך הוא ושכינתיה קבוע – שזה בגאולה – נגמר כל החושך וכל הצרות והמוות, וגם בכלל העולמות יעלו להיות בדרגה שהיו לפני חטא עץ הדעת, כי חטא עץ הדעת גרם לפגם בעולמות וירידת העולמות.

הסברתי לכם פה את כל הקבלה על רגל אחת, כדי לשכך את האוזן שתהיה לנו קצת הבנה.

כל הבחינות האלה – זה ה' יתברך, זה אבא שבשמים, זו ההנהגה שלו. אלה לא דברים שלא קשורים. הם קשורים אליו, דבוקים בו ולא דבוקים בו. אלה עוד נושאים קשים ומסובכים בקבלה, אבל צריך להבין את זה.

ולכן, היות שיש את זה, וכתוב גם "זה לעומת זה" – גם יש עולמות הטומאה של הסטרא אחרא, גם שמה יש ספירות ופרצופים וז"א ונוק', ולכן יש סכנה שהאדם יתבלבל. אם ה' יתברך היה נראָה ונשמע כל הזמן, כמו שהיה בגן עדן – אז מי יכול להתבלבל כל כך? אמנם היה שם ה'נחש הקדמוני', אבל הם ידעו שזה ה'נחש הקדמוני', והם ידעו שזה ה' מדבר איתם. לא היתה להם בעיה לאדם וחווה.

אבל בגלל שהעולמות התגשמו, אנחנו פה בעולם הגשמי הזה, ה' יתברך לא יכול להתגלות בכל יכולתו, אלא רק בבחינת 'שכינה'. והשכינה יכולה להסתלק, כמו שעכשיו הסתלקה מבית קודש הקודשים ונחרב הבית, ועם ישראל – שזה האיברים של השכינה – כולנו נפוצנו לחוץ לארץ, לגלות. אז יש את כל האפשרות שבן אדם יטעה ולא ידע.

ולכן "צדיק באמונתו יחיה" – אנחנו עובדים את ה' באמונה. אנחנו "מאמינים בני מאמינים", עם ישראל, והיינו כולנו בהר סיני וקיבלנו את התורה, לכן הנשמה של היהודי יודעת שיש בורא עולם שהוא אחד. אין שום בעיה ליהודי, אפילו יהודי שנולד בחו"ל, תינוק שנשבה – הוא מרגיש שיש בורא עולם. אפילו שלא ילמדו אותו כלום, הוא לא יודע כלום – הוא יודע שיש בורא עולם. הוא לא יתחיל להתפלל לירח ולשמש, לא יעלה על דעתו. זה בזכות אבותינו הקדושים. אנחנו ירשנו את הדרגה הזו בזכותם.

להיות פה. אם תהיה התגלות יותר גדולה – העולם לא יכול לשאת את זה. כמו שאנחנו תמיד אומרים: 'צריך להתאים את האור לכלי'. אם יש יותר מדי אור – הכלי נשבר, הוא לא יכול לשאת. אם יש פחות מדי אור – הכלי בחושך, מה שנקרא 'הסתר פנים'. כל אלה מושגים בתורת הקבלה שאני מסביר אותם באופן פשוט, כדי שכל מי ששומע יבין על מה מדובר.

אז ההתגלות של ה' יתברך בעולם הזה – זה בחינת 'שכינה', שהיא מקבלת מ'זעיר אנפין'. גם השכינה, יש לה 'קטנות' ו'גדלות'. גם 'זעיר אנפין', יש לו 'קטנות' ו'גדלות'. גם 'אבא ואמא עלאין', יש להם שני פרצופים שלא הזכרתי, שהם 'ישראל סבא' ו'יתבונה': 'ישראל סבא' מתחת ל'אבא עלאה', ו'יתבונה' מתחת ל'אמא עלאה'. אז 'אבא' ו'אמא', יש להם יחוד שלא פוסק לעולם. אבל 'ישראל סבא' ו'יתבונה', יש להם זיווג שכן פוסק.

'זעיר אנפין' והנוק' – הם יכולים לחזור לרחם של אמא בכלל. אם יש עוונות, זה נקרא מצב של 'שלוש בתוך שלוש', כביכול התינוק חוזר לתוך הרחם. זה מצב חמור של הסתר פנים קשה.

וכשהוא נולד, 'זעיר אנפין' והנוק' נולדים, הם נולדים דבוקים אח' באח' – 'אחור באחור', אחר כך צריך לנסור אותם, להביא אותם 'פנים בפנים', ויש להם 'גדלות' ויש להם 'קטנות'.

ו'הקטנות' – השכינה ב'קטנות' היא נקודה אחת שורשית, וה'זעיר אנפין' זה רק 'וא"ו קצוות' ואין לו 'ראש'. כשהכל מתוקן ויש 'גדלות' – ה'זעיר אנפין' מקבל גם את ה'ראש' שלו, את שלוש הספירות הראשונות, ואז יש לו עשר ספירות, והנוק' מקבלת תשע ספירות נוספות והיא עשר ספירות. ואז יש להם 'יחוד פנים אל פנים', זה מה שאומרים: "לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה".

ה'גדלות' וה'קטנות' של זעיר אנפין והנוק', נגרמים כתוצאה של, חלילה, העוונות של עם ישראל. אם יש עוונות, אז הם באים ל'קטנות' – ויש הסתר פנים, ויש צרות בעולם הזה ומגיפות ומלחמות ומחלות ומוות וכל הצרות שיש בעולם הזה. בעזרת ה', כשיהיה יחוד

ולכן כמה נמוך שאפשר להגיע, עדיין בן אדם יודע את האמת שיש בורא עולם. אה, הוא לא רוצה לשמור שבת? אה טוב, יש לו בעיה.

השאלה השניה שבן אדם חילוני רחוק שואל את עצמו: "האם התורה תורת אמת או לא?" וגם זה, הנשמה יודעת שהתורה היא תורת אמת, אבל יש הרבה דעות כוזבות והרבה יצרים והרבה פילפולים שנכנסו גם מאומות העולם בתוך המוחין של עם ישראל, בעוונותינו. זה יכול לבלבל. זה יכול לבלבל ולגרום חס ושלום לעבודה זרה.

ולכן מאוד מאוד חשוב הדבר הזה – לא להיכשל בשום עניין של עבודה זרה. "לא תעשה לך פסל וכל תמונה". יש הלכות מה מותר לצייר מה אסור לצייר, שבן אדם חלילה לא ילך מדחי אל דחי – בהתחלה הוא מצייר את זה לנוי או לסמל, כמו שעשה ירבעם בן נבט, ובסוף חלילה זה הופך להיות עגלים לעבודה זרה ממש, רחמנא לצלן.

לכן, ליהודי באמת לא צריך להיות שום נסיון בעניין של "אני ה' אלוקיך". זה צרוב. זה בתוך נפשנו בפנים. אבל אם היהודי למשל אוכל טריפות ונבלות, נניח מישהו שלא יודע שצריך לשמור כשרות – זה 'מטמטם' אותו. זה גורם לו 'טמטום' הלב, 'טמטום' המת. ואז ההרגשה שיש ה' אחד ושמו אחד, ההרגשה הרוחנית מתקחה, והוא יכול לאט-לאט לעבור על עוד עבירות וללכת ולהיות דומה לגויים בהתנהגות שלו. אז כל הקומה הרוחנית שלו גם כן, לא מרגישה את ההבדל בין גוי ליהודי.

גוי זה גוי, יהודי זה יהודי. כל אחד עם התפקיד שלו, אבל זה לא אותו דבר, למרות שלפי המדינה הדמוקרטית יש לכולם זכויות שוות, אבל מבחינת עבודת ה' – יהודים צריכים לשמור תורה ומצוות, את כל המצוות, תרי"ג מצוות, והגויים יש להם שבע מצוות בני נח שהם צריכים לשמור. וגם שמה יש כאלה ששומרים אולי, ויש כאלה שלא שומרים. אם כן, הדבר הזה הוא הדבר הכי בסיסי שאנחנו צריכים לתת עליו את הדעת.

עכשיו, עובדי עבודה זרה היו מכל מיני סוגים: כאלה שסברו שיש בורא עולם, אבל בורא עולם הסתלק מהעולם, לא מעניין אותו אם אתה מניח תפילין או לא או אם אתה מברך

לפני האוכל או לא, הוא רם ונישא. כביכול נתנו לו כבוד – אבל הכבוד הזה היה כדי שהוא ישאר שמה, ואנחנו נעשה פה מה שאנחנו רוצים. זאת אומרת, זה לא כבוד אמיתי – זה תירוץ בשביל שאדם יעשה מה שבא לו.

חכמינו אומרים שעובדי עבודה זרה הראשונים היו עובדים את המלאכים, לא עלינו. המלאכים הם נבראים שה' יתברך ברא, שהם השליחים שלו. ויש כל מיני סוגים של מלאכים, כל מיני דרגות גם, יש דרגות שונות, שליחויות שונות של מלאכים: יש מלאכים, נקרא לזה, שהם מה'ראשי ויש להם משרתים שעוזרים להם להוציא את התפקיד שלהם מהכח אל הפועל. יש מלאכים שממונים להוציא מהכח אל הפועל נניח בעולם הטבע. ויש מלאכים שהם גם מתגלים לצדיקים, כמו שראיתם בטח בתנ"ך בכמה מקרים.

אז הם אמרו: "למה נעבוד את הבורא יתברך שהוא רם ונישא?" ואמרו שהם יעבדו את המלאכים. יש שבעים אומות, לכל אומה יש שר ממונה, שזה מלאך – אמרו שהם יעבדו אותו. הם מקבלים את השפע דרכו – אבל במקום להגיד תודה לבורא, הם אומרים תודה למלאך.

עכשיו, יש כלל: כמו שמי שעובד עבודה זרה, רחמנא לצלן, נענש, גם מי שעובדים אותו עבודה זרה נענש. לכן כשנבוכדנצאר רצה להקריב קרבן לדניאל, אז דניאל סרב כמובן. גם המלאכים מאוד מפחדים מזה שמישהו יעלה על דעתו להתחיל לעבוד אותם עבודה זרה, כי הם יקבלו על זה עונש. לכן המלאכים, במיוחד אלה שיורדים לעולם הזה לעשות פה שליחויות, צריכים להיזהר מאוד לא להתגשם, שיש את עז"א ועזא"ל שהתגשמו ועשו מה שעשו, והם עכשיו בהרי החושך שמה, ולא יכלו לחזור למעלה לשורש שלהם והתקלקלו.

דברים עדינים הם אלה, מה שאני מסביר, דברים דקים, אבל ככה באופן פשוט, כדי שנבין את המערכה.

לכן גם היום בחיים שלנו ובכל הדורות, כתוב "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". ה' יתברך הוא "אל קנא", לכן

גם הצדיקים צריכים להיזהר מאוד מאוד שלא יעשו מהם אלורק. הרי יש צדיקים גדולים עצומים כמו משה רבנו, כתוב "שכינה מדברת מתוך גרונו של משה", זה דבר מזעזע. מה זאת אומרת? כן, יש עניין של השראת השכינה על הצדיקים.

מזמן שבית המקדש נחרב יש השראת השכינה על הצדיקים. האם הצדיקים יודעים שיש עליהם השראת השכינה? בטח זה תלוי בדרגת השראת השכינה ותלוי בדרגת הצדיק. ומה שנקבע למעלה, מגלים לו. מה שנקבע שלא, לא מגלים לו. זה יכול להיות בהסתר גדול.

בכל אופן, אצל משה רבנו שהיה כלי זך וטהור, השכינה שרתה ושלטה בו! – שכשהוא דיבר, כביכול השכינה מדברת מתוך גרונו. היה בביטול גמור, בחינת איין, ב'אין' גמור. היה צינור הכי מתוקן שיכול להיות, ולכן היתה השכינה מדברת מתוך גרונו.

אז מה עכשיו? אז עכשיו יתחילו לעבוד את משה רבנו עבודה זרה? אה... מי היה חולם היום לעבוד את משה רבנו עבודה זרה, נכון? עובדה שמקום קבורתו לא נודע. למה לא נודע מקום קבורתו? כדי שלא יעבדו אותו עבודה זרה – בדיוק.

עכשיו, 'הקדוש ברוך הוא גוזר הצדיק מבטל, צדיק גוזר הקדוש ברוך הוא מקיים', 'מי מושל בי – צדיק'. זאת אומרת, לצדיקים ה' יתברך נותן כבוד גדול וגם שליחות גדולה, כדי שמה שהם גוזרים זה יתקיים, ואם הם רוצים לבטל משהו, זה מתבטל. כמובן שגם בזה יש דרגות: יכול להיות שצדיק גוזר, ולא מקיימים מה שהוא אומר. אולי זה משהו... למשל לשנות מדרך הטבע זאת בעיה. אבל יש צדיק שאולי גם מְשַׁנֵּים מדרך הטבע בגלל גדלותו של הצדיק הזה – כשהוא גוזר אז מקיימים מה שהוא אומר.

בירידת הדורות, כל פעם יותר נדיר למצוא צדיקים כאלה שכל מה שהם גוזרים מתקיים, וגם כל מה שהם גוזרים מתבטל, כן? מבקשים שיבטלו גזירה אז זה מיד מתבטל.

כדי להנהיג את עם ישראל, ה' יתברך שלח את שליחיו. הדוגמא המובהקת – משה רבנו. אבל עם ישראל ביקש לשמוע את מתן תורה

באזנינו ולראות את ה' יתברך. אלה שתי הבקשות שעם ישראל ביקשו ממשה רבנו, שהוא יעביר את הבקשה לבורא יתברך. וגם הבורא יתברך השמיע את הדיברות בקול, כדי שכולנו נדע שהוא הבורא והוא נתן לנו את התורה – עם משה רבנו, בלי משה רבנו – זה ישאר נצחי אצלנו. ההשגה הזאת תישאר נצחית וגם תעבור מדור לדור, בכל הדורות שיוולדו. למה זה? כי הוא בעל הבית ואין עוד מלבדו, ואין בעל הבית אחר שיבוא ויעשה את עצמו אלורק.

ואפשר לשאול: איך יכול להיות שיבוא בן אדם ויעשה את עצמו אלורק? הנה אנחנו רואים אצל האומות שפרעה הגמד, הרי הוא היה גמד, עשה את עצמו אלורק, אמר שהוא ברא את עצמו והוא ברא את האור, והיה עושה הצגה. בסוף נודע שהוא לא היה.

בעם ישראל, להבדיל, יואש המלך נכשל גם בזה שעשה את עצמו אלורק, מה זה עשה עצמו אלורק? עשו אותו אלורק. הרי הוא היה אחרון בזרע בית דוד והטמינו אותו בקודש הקודשים, כשהוא היה ילד, שבע שנים הסתירו אותו שם כדי שלא ירצחו אותו. אחרי שהוא כבר יצא, כשעברה הסכנה והוא יצא, אז המשרתים שלו והחבר'ה שלו אמרו לו: "תשמע, כהן גדול נכנס פעם אחת ביום הכיפורים – אם הוא לא צדיק, אם הוא לא מכוון נכון, הוא מת, או בַּמְקוֹם, או באותה שנה. אתה – שבע שנים היית שמה! חיית בתוך קודש הקודשים ולא קרה לך כלום, אז בטח אתה אלורק." אז הוא השתכנע, הוא השתכנע ונתן שיעבדו אותו עבודה זרה. ה' ירחם מה נהיה ממנו. אז תראו כמה הדבר הזה מסוכן. ויש גם את העיר הנידחת – העיר הנידחת שכולם משתכנעים לעבוד עבודה זרה.

היום אין יצר של עבודה זרה. בזמן בית ראשון היה יצר של עבודה זרה, בית ראשון, בית שני, אז באו חכמים וביקשו מה' יתברך – שכל החטאים שעשו בעבודה זרה, זה בגלל היצר הזה שהיה כל כך חזק – אז ביקשו, וה' יתברך הרג את היצר של עבודה זרה. גם ביקשו על היצר של העריות, אז הוא נתן להם שלושה ימים. שלושה ימים ראו שאין ביצה לחולה, ביקשו ביצה לחולה ולא מצאו – הבינו שהעולם לא יתקיים, לא יהיה פרו ורבו ולא

יתקיים העולם, אז אי אפשר. רק הוא סמא את עיניו כדי להוריד את גילוי העריות בתוך המשפחה, מה שנקרא. אז היצר הרע הרגיל, יש צורך בו לקיום העולם. יצר הרע של עבודה זרה נגמר.

אבל האם אדם לא יכול להיכשל בעבודה זרה גם היום, רחמנא לצלן? התשובה היא כן, רחמנא לצלן.

בן אדם טוב ושומר תורה ומצוות וצדיק יכול חס וחלילה להיכשל בעבודה זרה מתוך דעות כוזבות. מה למשל? – אם לוקחים איזה צדיק ועושים ממנו אלוק ומתחילים להתפלל אליו, מתפללים לצדיק, לא מתפללים לה' ואומרים "ה' תעזור לי בזכות רבי שמעון בר יוחאי", "ה' תעזור לי בזכות רבי עקיבא", "ה' תעזור לי בזכות רבי מאיר בעל הנס". למי מתפללים? מתפללים לה' יתברך, לאבא שבשמים. מזכירים זכות אבות: "בזכות אבותינו אברהם, יצחק ויעקב שתיפסק המגיפה, יהי רצון מלפניך!" מתפללים לה'.

אבל אנחנו שמענו, אני לא יודע אם זה נכון או לא, שישנם אנשים שנכשלו בדור הזה, שהם אומרים שהצדיק והקדוש ברוך הוא זה אותו הדבר. הם העלו, כביכול, את המציאות של הצדיק למציאות של הקדוש ברוך הוא – וזה עבודה זרה, הפך הגמור מהתורה, "ויאמינו בה' ובמשה עבדו", משה "עבדו"! משה זה לא ה' יתברך, משה הוא בשר ודם, ילוד אישה. גם בעזרת ה' במהרה כשיבוא המשיח – גם הוא ילוד אישה, וגם הוא בשר ודם, וגם אסור להתפלל למשיח.

לכן צריך מאוד-מאוד להיזהר – למי מתפללים, וממי מבקשים. אנשים הולכים לקברי צדיקים, זה טוב? זה לא טוב? כן, זה טוב מאוד! האר"י ז"ל מביא סדר של ייחודים שעושים על קברי הצדיקים, ויש בזה תועלת רוחנית. אבל למי מתפללים? לצדיק שנמצא בתוך הקבר? זאת אומרת לחלק מהנפש שלו שחופף מעל הציון שלו? לא, מתפללים רק לה' יתברך! ברור?! עכשיו אנחנו הולכים נניח לרבי שמעון, אומרים: "בזכות רבי שמעון בר יוחאי, אבא שבשמים תעשה לי מה שאני צריך".

ויש גם עניין של התגלות של הצדיקים: יש צדיקים בעולם הזה שהם חיים, וצדיקים מהעולם הבא מתגלים אליהם – אז הם מדברים כמו שמדברים. אז יכולים להגיד לרבי שמעון, נניח עכשיו פה בא רבי שמעון: "רבי שמעון, תעשה לי טובה תדאג אצל ה' יתברך שכך וכך..." אתה לא מתפלל לרבי שמעון, אתה אומר לו, עם כל הכבוד, זה רבי שמעון – מי אתה ומי רבי שמעון? אתה מדבר אליו, כמו שאתה מדבר לרב שלך, כמו שאתה מדבר לבן אדם, ולא כאילו אתה מתפלל אליו.

עוד מכשול שיכולים להיכשל זה כשעושים כוונות. נכון, יש כוונות האר"י ז"ל, כוונות הרש"ש, כל מיני כוונות שעושים בתפילה ועושים בקיום המצוות. קודם כל, זה לא לכולם. שתיים – צריך להיות בקיאים. ושלוש – לא מתפללים לספירות, לא מתפללים לשמות ה', מתפללים רק לבורא עולם, מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ולא לשום דבר אחר. נכון שלפעמים צריכים לכוון, נניח, להעלות מ"ן נוקבין, להעלות מ"ן מעולם לעולם – יש בזה כל מיני... – מספירה לספירה. בסדר, אתה מכוון להעלות, אתה לא מתפלל לספירות. מובן?

גם יש צדיקים שהם יודעים מה מקור שורש נשמתם, הם יודעים בדיוק מאיפה הנשמה שלהם נחצבה ומשמה הם מקבלים את השפע. אז עכשיו הם יתפללו למקור שורש נשמתם?! לא, הם יכוונו את השם המתאים למקור שורש נשמתם, אבל השפע זה מאבא שבשמים! זה רק מבורא עולם. מבינים?

ולכן תורת הקבלה זה לא לכל אחד, וכוונות וייחודים זה לא לכל אחד. צריך להיות אנשים טובים, צדיקים, מתוקנים, לא להגשים את המושגים, שאפשר ברגע אחד חס וחלילה להיכשל בעבודה זרה, רחמנא לצלן.

היות שרבו המכשולות כי אנחנו דור מאוד מאוד למטה, אז רציתי היום דווקא להקדיש את השיעור בפרשת השבוע בעיקר-בעיקר לעניין הזה. ברור שיש עוד הרבה דברים מופלאים בפרשת השבוע, אפשר ללמוד את הפרשה הזו פרד"ס: פשט, רמז, דרש וסוד, כל החיים ולא נגמור.

להבדיל, זה על פי מה שגוזרים פה בעולם הזה.

את זה רק אני אומר כתוספת, חומר למחשבה. זאת אומרת שיש יחסים מיוחדים ועצומים בין הגורמים השונים: גם בעולם הזה וגם בעולמות העליונים, וגם בין העולמות העליונים לעולם הזה, והעולם הזה לעולמות העליונים.

וה' יתברך הוא "אל קנא", אוי ואבוי מי שיפנה לצדיקים במקום לפנות לבורא יתברך, להתפלל לצדיקים – הוא הופך את הצדיק לעבודה זרה. אז גם הצדיק ניזוק, גם הבן אדם עובד עבודה זרה, ואבא שבשמים יתברך שמו לעד מקנא על זה. מבינים? ולכן בדור הזה שרבו המכשולות, צריך מאוד-מאוד-מאוד להבדיל איך-סוף הבדלות בין צדיק הכי גדול שיהיה, לבין הבורא יתברך שהוא הבורא ואין עוד מלבדו.

עד כאן להיום. שאף אחד לא יעבוד עבודה זרה, כולנו נעבוד את ה' יתברך מאהבה ומיראה תמיד.

מאוד-מאוד-מאוד-מאוד מעניין היחס איך שה' יתברך מדבר עם משה רבנו ושולח אותו להגיד לעם ישראל ש"אתם תהיו לי לעם ואני אהיה לכם לאלוקים", ואז עם ישראל מסכימים ואומרים: 'כל מה שה' יאמר נעשה', כן? ואז השליח, משה רבנו, חוזר ואומר את זה לה' יתברך. חכמים שאלו: "מה, הוא לא יודע שה' כבר יודע? הרי ה' רואה את הכל ויודע את הכל, הוא לא ראה מה שעם ישראל אמרו, מה הוא צריך לחזור?" אבל ככה זה בנוהג שבעולם – כשמישהו נשלח לעשות שליחות הוא חוזר ומודיע שהוא ביצע את השליחות וככה התוצאה של השליחות.

זה בא לרמוז את הכלל ש'מלכותא דארעא כמלכותא דרקיע', 'מלכותא דרקיע כמלכותא דארעא'. יש הרבה דברים מאוד מעניינים שבן אדם בעולם הזה לא מכיר אותם, וכשזוכה לעלות לעולמות העליונים הוא רואה איך הדברים מתנהלים – שיש דברים מאוד דומים למה שקורה כאן. למשל, כל דבר שקורה, זה על פי גזירה של בית דין של מעלה. יש שמה כמה בתי דינים. גם בעולם הזה כל דבר ודבר,

לחיים! לחיים! לחיים! שבוע טוב!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

על ידי התבוננות מתמדת
באותיות השם: ש-ד-י,
האדם מקבל יראת שמיים,
ועל ידה זוכה למבט האמת.

מתוך 'מבט האמת - תיקון המלכות'
www.rachlin.org.il

להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.

